Efekty stosowania technik C. Freineta w nauczaniu wczesnoszkolnym

Liczba stron: 85

Rodzaj pracy: licencjacka

Rok oddania: 2006

Zawartość pracy:

SPIS TREŚCI

Wstęp

Rozdział I Charakterystyka koncepcji pedagogicznej C. Freineta.
1.1. Informacja biograficzna o C. Freinecie.
1.2. Koncepcja pedagogiczna C. Freineta w świetle literatury.
1.3. Zastosowanie elementów koncepcji C. Freineta w edukacji wczesnoszkolnej według zatwierdzonego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej programu kształcenia.

Rozdział II Wykorzystanie technik C. Freineta w edukacji wczesnoszkolnej w Polsce na podstawie czasopism i literatury zwartej.
2.1. Historia powstania i działalności Polskiego Stowarzyszenia Animatorów Pedagogiki C. Freineta.
2.2. Charakterystyka technik C. Freineta.

Rozdział III Podstawy metodologiczne badań własnych.
3.1. Uzasadnienie wyboru tematu
3.2. Cel i przedmiot badań
3.3. Problematyk badań
3.4. Metody, techniki i narzędzia badawcze.
3.4.1. Metoda monografii pedagogicznej
3.5. Zmienne i ich wskaźniki.
3.6. Procedura badawcza.

Rozdział IV Przedstawienie badań własnych dotyczących wykorzystania technik C. Freineta w edukacji wczesnoszkolnej na przykładzie wybranej szkoły.
4.1. Charakterystyka terenu i badanej populacji.
4.2. Charakterystyka materiału badawczego i uzyskanych wyników.
4.3. Analiza metod pracy nauczycieli z wykorzystaniem postulatów i propozycji C. Freineta.

Podsumowanie
Wnioski.
Aneksy.

WSTĘP

Już A. Komeński (1592-1670) przekonany o znaczeniu własnej działalności w stawaniu się człowiekiem zwracał uwagę na podstawowe zdolności ludzkie, których rozwój zależy od działalności jednostki, które zarazem tę działalność zasilają. Umysł, ręka i język umożliwiają człowiekowi kontakt ze „światem rzeczy": umysł jest „zwierciadłem rzeczy", ręka – „rzeczy naśladowcą", język zaś ich „tłumaczem". Z umysłu pochodzi myślenie, z ręki – praca, z języka – mowa"1

JJ.Rousseau (1712-1778) walczył o prawo dziecka do aktywności, do swobodnego rozwoju.

J.H. Pestalozzi zwracał uwagę na rolę aktywności i samodzielności samych dzieci w poznawaniu otaczającego świata. Wprowadził do metodyki nauczania początkowego wiele form aktywności praktycznej dzieci: obserwowanie, rysowanie, dokonywanie pomiarów, wytwarzanie przedmiotów.2

Aktywność własna dziecka stanowiła podstawę systemów progresywistycznych, również modelu edukacyjnego C. Freineta , o którym W. Okoń napisał, że „choć system ten różni się od innych systemów pedagogiki reform (O. Decroley, M. Montessori, J. Dewey its.), można go uważać za reprezentatywny dla wszystkich kierunków odnowy szkoły w latach 1900-1939 w Europie i Ameryce".3

Jest to również model wszechstronnie wypróbowany w wielu krajach i począwszy od lat 80-tych obecnego stulecia przeżywa renesans. Założeniem tej metody jest przystosowanie szkoły do dziecka, co wyraża się w tworzeniu warunków umożliwiających wielostronną, swobodną ekspresję oraz samorządność. Wymaga to, obok nauczyciela (mediatora), szczególnie środowiska edukacyjnego, po to aby

można było uaktywnić wielostronną aktywność dziecka, np., szkoła – laboratorium w Vence. „W tym środowisku dziecko samo staje się twórcą. Korzystając z szerokich możliwości, jakie spotyka w otoczeniu, tworzy własną „literaturę", własne podręczniki, własne dzieła sztuki i techniki, samo bada otaczające je zjawiska, samo poznaje świat przyrody i świat społeczny. Czyni to wszystko w atmosferze swobody wyboru kierunku i tematu interesujących zajęć.1

Szkoła freinetowska – to zakład pracy dziecięcej zespolonej z życiem środowiska. „Przebywające w tym środowisku dziecko, to istota działająca i w toku swego działania swobodnego wzbogacająca swoje doświadczenia".2

Poszukując modelu edukacji opartego na aktywności dziecka zwrócono uwagę na model edukacyjny C. Freineta dlatego, że:

1. W pełni odbija zasadynowego wychowania,
2. Łączy swobodę dzieci z troską o ich wszechstronny rozwój,
3. Łączy swobodną aktywność twórczą z wysokimi wymaganiami,
4. Realizuje ideały pedagogiki współczesnej.

We współczesnym świecie, charakteryzującym się burzliwym rozwojem nauki techniki, szkoła tradycyjna jest – zdaniem C. Freineta – szkodliwym anachronizmem. Musimy przygotować młodzież do pracy na takich stanowiskach i w takich zawodach, których nawet jeszcze nie znamy, do takich form współżycia i kooperacji, które pozwolą stworzyć nowe, pokojowe kształty cywilizacji. Potrzebne są więc nauczycielowi: gruntowna i rozległa wiedza, umiejętność samodzielnego myślenia i zdobywania informacji oraz twórcza wyobraźnia, pozwalająca przekraczać granice dotychczasowych doświadczeń. Zgodnie ze swymi założeniami i określonym celem wychowania i nauczania, w miejsce metod tradycyjnej szkoły, w której mozolnie czytano i przepisywano myśli ludzi dorosłych, gdzie wykonywano nudne i często niezrozumiałe zadania i ćwiczenia, C. Freinet wprowadził różnorodne interesujące zajęcia, pozwalające na uaktywnieni każdego ucznia. Zamiast bezdusznego nauczania podręcznikowego, zastosował nowe oryginalne formy pracy szkolnej, które nazwał „technikami szkolnymi".

Technikom freinetowskim poświęcam dużo miejsca w II rozdziale zatytułowanym „Wykorzystanie technik C. Freineta w edukacji wczesnoszkolnej w Polsce na podstawie czasopism i literatury zwartej". Natomiast w pierwszym rozdziale

przedstawiam postać Celestyna Freineta, jego koncepcje oraz zastosowanie elementów koncepcji C. Freineta w edukacji wczesnoszkolnej według zatwierdzonego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej programu kształcenia. Rozdział III to podstawy metodologiczne badań własnych.. Przedstawiam tu cel i przedmiot badań swojej pracy. Część ostatnia – czwarta- zawiera badania własne dotyczące wykorzystania technik C. Freineta w edukacji wczesnoszkolnej na przykładzie wybranej szkoły

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę pisanie prac - sprawdzony serwis!